

Legkedvesebb ellenségem

Írta: Sipos Gyula

2018. február 26. hétfő, 09:22 -

Ismerem jól! Egyszer még le is festettem – nem sikerült túlságosan, de én ráismerek, igen, ő az, az én legkedvesebb ellenségem.

Ne áruljunk zsákmacskát: az én legkedvesebb ellenségem én magam vagyok, az én nagyon szeretett óemberem, régi énem, az én tisztázatlan vágyaim, terveim, szorongásaim és lázadozásaim.

Nagyon egyszerű felismernem őt, hiszen ő is én vagyok. Egy egyszerű, már sokszor elmondott példával hadd jellemezzem őt, aki én vagyok: Mi közel lakunk a templomhoz és abban a kegyelmi helyzetben élek, hogy nálunk minden reggel van szentmise, s én rendszeresen el is tudok menni – ha akarok. Reggel csörög az óra, így van rendjén, felkelek és indulok. Illetve! Ha az ágyban el kezdek gondolkodni azon, hogy elmenjek-e, akkor végül biztos, hogy nem megyek el, mert számtalan jó indokom van, hogy miért is maradjak egy kicsit tovább az ágyban: fáradt vagyok, inkább itt imádkozom egy kicsit, be kellene fejeznem az este olvasott könyvet, és egyébként is, olyan jó meleg van a takaró alatt... Az óemberem, aki én vagyok, a régi énem gyorsan meggyőző arról, hogy jobb nekem itt, mint ott. Pedig tudom, hogy rosszul döntök, tudom, hogy Isten kegyelme és szeretete ott vár, tőlem öt percre...

Sokszor arról ismerem fel Isten akaratát, hogy magamban rögtön nemet mondok rá: na, ezt azért nem! Mert kiszólít a komfort zónámból, mert szorongással tölt el, mert túl nagy feladat, és/vagy mert akkor nem fognak szeretni, mert félreértene, mert támadni fognak... vagy egyszerűen csak: mert éhes maradok. Mert oda kellene adni a pénzt a koldusnak. Mert én, mert én, mert én...

Ez a mi egyetemes problémánk – szerencsére, ha szabad ezt mondani a közös bajban. Már Pál apostol is megvallja ezt: *„Így tehát én, aki a jót akarom tenni, azt a törvényt találom, hogy a rossz áll hozzám közel; mert belső emberi voltom szerint gyönyörűségemet találom Isten törvényében, de más törvényt érzek tagjaimban, s ez küzd értelmem törvénye ellen, és a bűn törvényének foglyává tesz, amely tagjaimban van. Ó, én szerencsétlen ember! Kí szabadít meg e halálnak testétől?”*
(Róm 7, 21-24)

A nagybőjti időszak arról (is) szól, hogy merünk szembenézni ezzel a kellemetlen igazsággal. Jézus Krisztus tanítása a legjobb tükör, mert ha azt komolyan vesszük, rögtön kibukik a mi kétfelé sántikálásunk. Amit Ő az ítélet szempontjairól ír, az nem az önsegítő könyvek

„szeressük egymást gyerekek” hamis mosolya, nem pszicho-guruk tétnélküli mondatai és nem is valami kilúgozott plakátkereszténység. Jézus már a Miatyánkhoz is súlyos kommentárt fűz: „*De ha nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem fogja megbocsátani nektek a ti bűnösaitokat*

.”

(Mt 6, 15).

Semmilyen önsajnáló, öngazoló érvünk nem tudja felülrini az evangéliumi szavakat az Ítéletről:

”

Ezután a balján levőknek ezt fogja mondani: távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és az ő angyalainak készült. Mert éheztem és nem adtatok enni, szomjaztam és nem adtatok inni, idegen voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem öltöztettetek föl, beteg voltam és fogságban, és nem látogattatok meg engem.’ Erre azok is megkérdezik: ‘Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, mint idegent vagy mezítelenül, betegen vagy a fogságban, és nem szolgáltunk neked?’ Akkor ő így felel majd nekik: ‘Bizony, mondom nektek: amikor nem tettétek meg ezt egyik e legkisebbek közül, nekem nem tettétek meg.’ És elmennek majd, ezek az örök gyöttelemeire, az igazak pedig az örök életre

.”

(Mt 25, 41-46)

Felmenteni nem tudjuk magunkat, elbukni pedig újra és újra elbukunk. Mit tehetünk? Két dolgot. Az egyik az őszinte bűnbánat és az igyekezet, hogy valahogy (böjti gyakorlatokkal is) mégis megfegyveljem az őembert és az új uralma alá helyezzem. A másik pedig a minden törvényen túlmutató isteni kegyelemben való bizalom, amely Jézus Krisztus megváltó műve által mégis megmenthet minket. Ahogy Pál apostol írja, miután beismeri bűnösségét: „*Ó, én szerencsétlen ember! Ki szabadít meg e halálnak testétől? Hála legyen Istennek, Jézus Krisztus, a mi Urunk által!*”

(Róm 7, 24-25) Ő a szabadító, a gyógyító, a halál karmából kiváltó, az Ő Szentlelke az erősség, a béke, a szeretet és az élet.

Sípos (S) Gyula (www.szeretefoldje.hu)